

רבינו יוסף קארו

כל השנה - הלכות - בכל יום - מובטח לו שהוא בן "עולם הבא"!

משה" שואל מחבירו "יעקב": אתה רוצה להיות "בן עולם הבא"?

אורח חיים היומיו

לימוד שולחן ערוך אורח חיים לכל השנה - עמוד אחד ליום

יז תשרי

רבינו משה אלשיך

"יעקב" משיבו: איזה סוג שאלה, זה ששאלת עכשיו? כאילו היתה שואל אותי אם אני רוצה להיות, כאילו היה שו"ך אחרת איזה טיפוש בעולם היה משיב לך בשלילי?

קודם הלימוד יאמר: הגני רוצה ללמוד. בדי שיבאני הפלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי ידועת התורה. נהביני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתנבחים יאהרונה" על ידי הנעלים ברחליו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

המשך סימן לב – סדר כתיבת תפילין

יא. עור שעובדו שלא לשמו אם יש תיקון לחזור לעבדו לשמו יתבאר בטור יורה דעה סימן רע"א:

יב. יהיה הקלף מעור בהמה וחיה ועוף הטהורים אפילו מנבילה וטריפה שלהם אבל לא מעור בהמה וחיה ועוף הטמאים דכתיב למען תהיה תורת ה' בפיך ממין המותר לפיך ולא מעור דג אפילו הוא טהור משום דנפיש וזהמיה:

יג. יהיה הקלף שלם שלא יהא בו נקבים שאין הדיו עובר עליו דהיינו שלא תהא נראית בו חלוקה לשתים:

יד. הסופרים הזריזים עושים שלשה מיני קלפים העב יותר לכתוב בו פרשת שמע שהיא קטנה והדק ממנו לפרשת והיה אם שמוע שהיא יותר גדולה ולפרשת קדש ולפרשת והיה כי יביאך שהם ארוכות עושים קלף דק מאד ובוזה יתמלאו הבתים בשוה וזהו נוי לתפילין:

טו. אם לאחר שנכתב ניקב בתוך הה"א או המ"ם כשר אפילו ניקב כל תוכו שהנקב ממלא כל החלל אבל בירושלמי משמע שגם בפנים צריך שיהא מוקף קלף. ניקב רגל פנימי של ה"א אפילו לא נשאר ממנו אלא כל שהוא כשר להרא"ש. הגה: אבל שאר פוסקים מצריכין כמלא אות קטנה והכי הלכתא (גיט יוסף). ניקב רגל הימיני אם נשתיר ממנו מלא אות קטנה כשר ואם לאו פסול:

טז. נפסק אחת מהאותיות, הגה: הפשוטות כגון וי"ו זי"ן או שנפסק רגל (הנו"ן) וכיוצא בה (מלכי הלכות קטנות דף ז"ג), אם תינוק שאינו לא חכם ולא טפוש יודע לקרותו כשר ואם לאו פסול ואין צריך לכסות לו שאר אותיות כמו שנוהגים. הגה: מיהו אם אנו רואים שלא נשאר צורת האות כתקונו פסול אף על פי שהתינוק קורא אותו כהלכתו (מלכי ומחיי"ק שו"ט ס"ע ורי"ע"ש). הא דמכשרינן כשנפסק אות דוקא כשנכתב בכשרות ואחר כך נפסק אבל אם מתחלה כשנכתב היה שם נקב ונפסק בו

או אם רגל הכ"ף הפשוטה או כיוצא בה מגיע לסוף הקלף בלי הקף קלף מתחלתו פסול:

יז. אם נפלה טפת דיו לתוך האות ואינה ניכרת האות אין תקנה לגרור הדיו ועל ידי כך יהיה ניכר האות דהוי חק תוכות ופסול משום דבעינן וכתב ולא וחקק והוא הדין אם טעה וכתב דל"ת במקום ר"ש או ב"ת במקום כ"ף אין תקנה למחוק התג לתקן האות משום דהוי כחק תוכות:

יח. מ"ם פתוחה שנדבק פתיחה ונסתמה אין מועיל לגרור הדבק ולפתחה משום דהוי כחק תוכות ומה תקנתה שיגרור כל החרטום ותשאר כצורת גר"ן כפופה ואחר כך יכתוב מה שגרר ור"ש שעשאה כמין דל"ת יש להחמיר ולומר דלא סגי כשיגרור הירך לבד או הגג לבד ויחזור ויכתבנו כמין ר"ש משום דבין הגג ובין הירך נעשו בפיסול הילכך צריך לגרור שניהם ואם נדבקה אות לאות בין קודם שתגמר בין אחר שנגמרה פסול ואם גרר והפרידה כשר ולא מיקרי חק תוכות מאחר שהאות עצמה היתה כתובה כתקונה. אם נגעו רגלי הה"א והקו"ף בגג יגרור הרגל ויחזור ויכתבנו ואין צריך לגרור כל האות כי הגג כדין נכתב. אם נגע רגל האל"ף בגג האל"ף או פני האל"ף בפנים בגג שתחתיה פסול ואין תקנה בגרירה להפרידה דהוי כחק תוכות אלא יגרור כל מה שנעשה בפיסול ויחזור ויכתבנו. הגה: וכן הדין ביו"ד השי"ן והצדי"ק והע"ן והפ"א אם נגעו בגוף האות יותר ממקום דבוקם (גיט יוסף):

יט. בתחלת הכתיבה יאמר בפיו אני כותב לשם קדושת תפילין מלבד זה בכל פעם שכותב אזכרה צריך לומר שכותב לשם קדושת השם. הגה: ויש אומרים דסגי כשמחשב שכותב האזכרות לשמן הואיל והוציא בתחילת הכתיבה בפיו סגי בהכי (הכ"ס"ש הלכות מפילין וספר מורה וטור יורה דעה ו"א"ט), ויש להקל בדיעבד. וכשבא לנמנם לא יכתוב דאינו כותב אז ככוונה (אור זרוע):

סיב"נו את סדר השולחן ערוך אורח חיים לשנה – עמוד אחד ליום. ובסדר הזה יגמור כל אורח חיים שנה בשנה. ובזה יתמלא די מחסורו אשר יחסר לו דבר יום ביומו. ויזכה להיות "בן עולם הבא". גא לפרסם לכל הידידים ובפתי בנסיית ובבתי מדרשות לזכות את הרבים לעילוי נשמות הקרובים. וזה יהיה זכות היותר גדול. וכל המזכה את הרבים זוכה לנצחיים צדיקים.